

צביה כהן:

רק ארבעה אחוזים

הן פרופסוריות!

כשאני שומעת מפי עורכת-עיתון מושגים כמו "ערכי עבודה", "כבוד האדם", "אהבת הארץ" — נדמה לי שאני לא שומעת טוב, ואני מבקשת בנימוס רב שיחזרו על המילים האלה, כדי להיות בטוחה שאמנם נאמרו. בשבוע שעבר הגיע לידי גליון חדש ומחודש של ירחון נעמ"ת. יכול להיות שהעיתון הזה לא מעניין אנשים רבים, אך יש לעומת זאת אנשים רבים שמתעניינים בו. מצאתי שם כתבה מרתקת על אפשרויות הקידום של האשה בסולם הקאריירה, עם ראיונות רבים עם נשים שהצליחו להגיע למה שנקרא "הטופ שבטופ" של המיקצוע שלהן. מכיוון שאיני יודעת הרבה על הירחון הזה, שאלתי את צביה כהן, העורכת:

● **מי קורא את ירחון נעמ"ת?**
זהו עיתון למנויים בלבד. ואיננו נמכר בשוק. לפי מה שידוע לי, הקוראים הפוטנציאליים הם נשים בעלות השכלה כלשהי, חלקן נשים העובדות כמו גננות, מורות ועובדות סוציאליות.

● **גברים קוראים את ירחון נעמ"ת?**
אנחנו מקבלים מיכתבי קוראים, ולפעמים יש גם מיכתבים מגברים. זהו עיתון העובר במישפחה מיד ליד. בהתיישבות העובדת הוא נמצא בחדרי תרבות. כך ש"אני מניחה שגם גברים קוראים אותו.

● **מה אתן מנסות למכור בעיתון שלכן?**
אנחנו מחנכות לערכים. אני יודעת שעיתונים ב"דרג-כלל אינם אוהבים תווית של חינוך. אנחנו כן רוצות.

● **דאיזו ערכים אתן מחנכות?**
ערכי עבודה, כבוד האדם, אהבת הארץ, אורח חיים תרבותי וצנוע.

● **זהו עיתון פמיניסטי?**
המילה פמיניזם שנוייה במחלוקת. בואי נגיד ש"אנחנו עיתון השואף לקדם את האשה.

● **האם המילה פמיניזם מפחידה אותך?**
לא, אלא שהיא הפכה סמל לכל מיני דברים ש"אנחנו לאו דווקא מצדדות בהן. המטו שלנו הוא לסייע לאשה להבין את עצמה. אנחנו לוחמות על זכויותיה של האשה, דואגות להביא את זכויותיה לידיעתה.

● **הכתבה על נשות הקאריירה שהתפרסמה בגליון האחרון היא מאוד פמיניסטית.**

זהו הטון של העיתון. אם את לוקחת את המילה פמיניזם במונח הטהור שלה, הרי שאנו עיתון פמיניסטי. אם תסירי את התווית שהודבקה לפמיניזם ותקחי רק את התוכן והמשמעות, הרי שאנחנו בהחלט פמיניסטיות.

● **איזו גידויים אתן עומדות לגדות בגליון הבא?**
שרק ארבעה אחוזים מהפרופסורים הן פרופסוריות.

ליזה בוקר:

הרעיון הוא

להפיח חיים בבד!

זו היתה באמת חוויה יוצאת מהכלל, תצוגת-האופנה של ליזה בוקר, שאותה אירגן הנרי זימנד. היו בה את כל הסממנים של פאר מהוקצע. על הבימה ישבה "תיזמורת חטיילת" של תל-אביב, לחקה של חמישים כנרים — פליטי שבוע הוברמן — מתחה את המיתרים, "הכל עובר חביבי" נתנו הופעה, שלא לדבר על כמד האווז והסטייק ולינגטון, ועל הנרי זימנד שהסתובב נרגש ונרעש בעניבת פרפר, ועל צדי צרפתי, בימאי המופע, שאכל את עצמו ואת הציפורניים שלו. ושם, מאחרי הקלעים, הסתובבה לה אשה מיניאטורית שלא אכלה ציפורניים, לא התרוצצה ולא דאגה. היא היתה בטוחה שמה שהולך להיות מוצג על הבימה עומד להיות הטוב ביותר. זו היתה ליזה בוקר, שהיא היום מעצבת-האופנה שבאופנה.

ליזה בוקר שיחקה אותה בגדים ובגדים מטופים. אם אתם לא סומכים על דעתי בענייני אופנה, הנה לכם דעתה של כתבת-אופנה שאמרה בהתפעלות: "ליזה בוקר היא גאון. ממש גאון!"

לא הצלחתי למצוא את הגאון במשך שבוע ימים. הוא לא השתרע על זרי הדפנה, אלא המשיך לעבוד. בסופו של דבר הואילה המאסטרו להקציב לי כמה רגעי חסד, וזה מה שהצלחתי להוציא מפיה:

● **בתצוגת-האופנה שלך לא היה קו מפורץ-ידי. היה הכל. האם אין איזשהו קו שצריך להנחות מעצבת-אופנה שרוצה להיות אפ סו דייט?**

אני לא יודעת מה זה אפ סו דייט. כל אחד בוחר לו את האפ סו דייט שלו. אני עושה דברים שלי שאינם מותנים בשום תנאי.

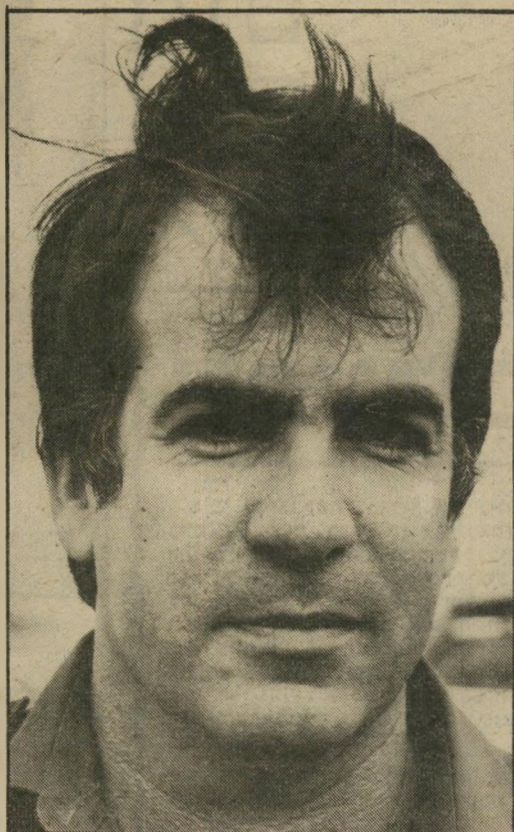
● **ובכל זאת, לעולם האופנה יש קווים המכתיבים אותו.**

יש לי בהחלט קווים, אך הם אינם מוכתבים עליידי איש. אלא עליידי התחושה הידוע שלי.

● **ומה עם המאורות הגדולים של האופנה, אלה מפאריז ומרומא, הנותנים את הפון?**

המאורות גדולים יכולים להאיר, ואני בהחלט מתחממת לאורם. אבל יש לי את הקווים שלי, ואני שוחה רק איפה שאני שוחה טוב. מה זה חשוב מיני או מכסי. הרי הרעיון הוא להפיח חיים בבד, לקחת את הבד ולהסוך אותו למשהו מיוחד.

● **האם אין בישיחה שאת מושפעת ממנה?**
אני מושפעת מהמון דברים. אדם פתוח פתוח גם לרעיונות של אחרים. אולם אני יוצאת מתוך נקודת ההנחה של עצמי. אני לא מעצבת בגד בשביל הקהל. אני מעצבת אותו בשבילי. אני עושה דברים שקודם כל אני אהבת אותם, בתיקוה שגם הקהל יאהב אותם.

דדי בורוביץ:

אעולם לא היה שיא

נזה בנוסעים!

אני לא יודעת מי המציא את האגדה האת שאלת היא עיר מתה. יכול להיות שלפני חודש, לפני תחילת עונת התיירות, היו בתי-המלון והמיסעדות ריקים. בטוח שמיספר טיסות השכר מהו"ל ירד, אבל בשבוע שעבר ירדתי לחופשה באילת, ובקושי, ממש בקושי, הישגתי מקום בטיסות, שהיו מלאות עד אפס מקום. בקושי רב השגתי מקום במלון "קיסר", שהיה מלא עד אפס מקום, וגם זה רק מפני שאני מכירה את המנהל. במלון "אביה סונסטח", למשל, אי-אפשר היה להכניס סיכה, ואם כל זה לא הספיק, הרי שבמוציא-שבת החלטנו לאכול ארוחת-ערב במיסעדה צרפתית, לא טרחנו להזמין מקומות מראש, וכך מצאנו את עצמנו — חבורה של שמונה מבוגרים ושלושה ילדים מתרוצצים בכל המיט-עדות בעיר, וסופנו שסיימנו עם סנדוויצ'ים בלובי של המלון.

פניתי אל דדי בורוביץ, אחד מבעלי המניות של חברת "ארקיע", ושאלתי אותו:

● **מה קורה? איך זה שכולם נוסעים פתאום לאילת?**

מיספר הנוסעים שלנו בקו תל-אביב-אילת מעולם לא הגיע לשיא כזה. השיא היה עד עכשיו 15 אלף נוסעים בחודש דצמבר. אנחנו עומדים עכשיו — עוד לפני סוף החודש, על 24 אלף נוסעים.

● **איך אתה מסביר את זה?**

פשוט מאוד: לבלות היום חופשה באילת, בחבילת תיור הכוללת טיסה ומלון, יוצא יותר זול מאשר לבלות חופשה בבית-הבראה של קופת-חולים. והזי, לדעתי, הסיבה אל תשכחי גם את מוגי-האוויר הנשלא ואת המלונות החדשים שנפתחו לאחרונה. כל החיונות והנבואות על זה שאילת גמרה את הקאריירה ירדו לסמיון נוכח המציאות. והמציאות היא כזו שבשל ריבוי הנוסעים, אני מכניס לקו תל-אביב-אילת מטוס נוסעים נוסף, מדגם

דאט 7.